

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4583/2020
29.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8465/19 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8465/19 од 11.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8465/19 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8465/19 од 11.05.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 1248/18 од 28.08.2019. године, којом је ставом првим изреке одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавеже тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016 годину исплати износ од 13.413,44 евра, са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати од подношења тужбе до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и ставом другим изреке обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 126.620,63 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима и Закона о пољопривредном земљишту, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа за агроекономску 2015/2016 годину, исплати разлику до троструког износа највише просечне постигнуте цене по хектару на територији округа на којој се налази пољопривредно земљиште применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту. Ово због тога што је тужени поступајући по Закључку Владе Републике Србије од 11.03.2016. године дана 20.04.2016. године (у оквиру рока одређеног Закључком Владе РС) пријавио надлежном органу јединице локалне самоуправе укупну површину пољопривредног земљишта које користи без закљученог уговора о закупу, о чему је сачињен записник а затим 12.09.2017. године тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за агроекономску 2015/2016 годину исплатио износ од 484.200,00 динара, што према средњем курсу НБС на над исплате представља 192,93 евра по хектару, а што одговара просечној цени закупа земљишта по хектару на територији АП Војводина према обавештењу Министарства пољопривреде и заштите животне средине објављеном 08.04.2016. године на званичном сајту овог органа.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке на које се тужилац позива у ревизији односе се на оцену основаности захтева за исплату накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини применом члана 62. став 5. у вези члана 64а Закона о пољопривредном земљишту, у ситуацијама када корисници пољопривредног земљишта нису у року предвиђеном Закључком Владе РС, односно до 01.05.2016. године, пријавили укупну површину пољопривредног земљишта које користе без закљученог уговора о закупу, већ је након тог датума сачињен записник којим је утврђено да се пољопривредно земљиште у државној својини користи без правног основа, што није ситуација у конкретном случају. Чињеница да тужилац није истовремено са подношењем пријаве платио накнаду за коришћење земљишта које користи без правног основа није од утицаја на другачију одлуку о тужбеном захтеву, јер је Закључком Владе РС препоручено да се ова накнада плаћа по основу вансудских поравнања закључиваних истовремено са подношењем

пријаве које поравнање тужилац туженом није приликом подношења пријаве 20.04.2016. године понудио, што се не може туженом приписати у кривицу.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета 28.09.2018. године. Првостепена пресуда донета је 28.08.2019. године. Другостепена пресуда донета је 11.05.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је динарска противвредност износа од 13.413,44 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**